

Мирослава ЗИМОМРЯ,

orcid.org/0000-0003-3564-6103

кандидат педагогічних наук,

доцент кафедри практики англійської мови

Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка

(Дрогобич, Львівська область, Україна) *myroslava.zymomrya@gmail.com*

Олена ЗИМОМРЯ,

orcid.org/0000-0001-7206-0190

кандидат філологічних наук, доцент,

доцент кафедри міжнародних комунікацій

Державного вищого навчального закладу «Ужгородський національний університет»

(Ужгород, Україна) *olena.zymomrya@uzhnu.edu.ua*

Віта РУСНАК,

orcid.org/0000-0003-0740-6428

старший викладач кафедри міжнародних комунікацій

Державного вищого навчального закладу «Ужгородський національний університет»

(Ужгород, Україна) *vita.rusnak@uzhnu.edu.ua*

ТЕРМІНОЛОГІЯ УЖИТКОВОГО МИСТЕЦТВА ЯК МІСТ МІЖ КУЛЬТУРАМИ: ПЕРЕКЛАД І РЕЦЕПЦІЯ

Стаття присвячена дослідженню термінології ужиткового мистецтва як культурно маркованого мовного явища, що виконує роль посередника у міжкультурній комунікації. Ужиткове мистецтво українського народу розглядається не лише як частина матеріальної спадщини, а як глибоко символічна система, репрезентована через терміносистеми вишивки, ткацтва, гончарства, різьблення, лозоплетіння тощо. Термінологічна лексика у цій галузі має багаторівневу структуру, в якій переплітаються денотативні, емоційно-оцінні, асоціативні та сакральні складники. Вона фіксує світоглядні орієнтири етносу, естетичні норми та колективну пам'ять, що формувалася упродовж століть. Особлива увага приділена викликам, які постають у процесі перекладу національно маркованої лексики термінологічного характеру. Стаття акцентує на потребі не лише точної передачі денотативного змісту, а й на складності адекватної інтерпретації культурного контексту, зокрема у межах неспоріднених мовних пар. Термінологія ужиткового мистецтва постає як поліфункціональна структура: вона водночас є мовним репрезентантом професійної діяльності, знаком етнічної ідентичності та маркером культурної приналежності. Такі лексеми нерідко зберігають у собі семіотичні сліди архаїчного мислення, візуальної образності та регіонального символізму, що ускладнює їхню рецепцію в іншомовному середовищі. Терміни ужиткового мистецтва розглядаються як текстові одиниці, що функціонують у межах локальної традиції, але водночас здатні вступати у продуктивний діалог із глобальним культурним простором. Підкреслено, що термінологія ужиткового мистецтва постає не лише як система професійних понять, а як вербально зафіксована матриця етнокультурної пам'яті. Її дослідження й адекватне перекладне опрацювання сприяє не лише точній передачі інформації, але й глибокому діалогу між культурами, в якому мова виступає містком взаєморозуміння, а не бар'єром відчуження.

Ключові слова: термінологія, ужиткове мистецтво, національно маркована лексика, міжкультурна комунікація, етнокультурна ідентичність, переклад, символіка, ремесло, культурна рецепція.

Myroslava ZYMOMRYA,

orcid.org/0000-0003-3564-6103

Candidate of Pedagogical Sciences,

Associate Professor at the Department of English Language Practice

Drohobych Ivan Franko State Pedagogical University

(Drohobych, Lviv region, Ukraine) myroslava.zymomrya@gmail.com

Olena ZYMOMRYA,

orcid.org/0000-0001-7206-0190

Candidate of Philological Sciences,

Associate Professor at the Department of International Communication

Uzhhorod National University

(Uzhhorod, Ukraine) olena.zymomrya@uzhnu.edu.ua

Vita RUSNAK,

orcid.org/0000-0003-0740-6428

Senior Lecturer at the Department of International Communication

Uzhhorod National University

(Uzhhorod, Ukraine) vita.rusnak@uzhnu.edu.ua

TERMINOLOGY OF APPLIED FOLK ART AS A CULTURAL BRIDGE: TRANSLATION AND RECEPTION

This article examines the terminology of applied folk art as a culturally marked linguistic phenomenon that serves as a mediator in intercultural communication. Ukrainian applied art is approached not merely as a component of material heritage, but as a deeply symbolic system encoded in specialized terminological frameworks that have emerged within traditional crafts such as embroidery, weaving, pottery, woodcarving, and wickerwork. The lexical layer in this domain exhibits a multi-level structure, where denotative meanings intertwine with emotional, evaluative, associative, and sacred dimensions. These terms reflect the ethnic group's worldview, aesthetic standards, and collective memory accumulated over centuries. The article pays particular attention to the challenges involved in translating nationally specific terminological units. It underscores the necessity of conveying not only their denotative meanings but also their embedded cultural and symbolic contexts – especially in the case of translations across unrelated language pairs. The terminology of applied folk art is presented as a polyfunctional construct: it simultaneously acts as a linguistic representation of professional practices, a marker of ethnic identity, and a signifier of cultural affiliation. Many of these lexical items preserve semiotic traces of archaic modes of thinking, visual metaphors, and regional symbolism, complicating their reception in foreign linguistic and cultural settings. Such terminology is viewed as a form of text-bound knowledge that operates within local traditions while maintaining the potential to engage in a meaningful dialogue with global cultural narratives. The study highlights that the lexicon of applied folk art should be understood not only as a system of technical vocabulary but as a verbally encoded matrix of ethnocultural memory. Its scholarly investigation and culturally sensitive translation foster not only accurate knowledge transfer but also deeper intercultural dialogue – where language functions as a bridge of understanding rather than a barrier to connection.

Key words: *terminology, applied folk art, culturally marked vocabulary, intercultural communication, ethnocultural identity, translation, symbolism, traditional craft, cultural reception.*

Постановка проблеми. Ужиткове мистецтво українського народу становить значущу частину культурної спадщини, яка виявляється не лише у матеріальній площині (ремеслах, предметах побуту), а й у мовному вияві – через спеціалізовану термінологічну лексику, що несе в собі національно марковані смислові коди (Зимомря 2019). Національно маркована термінологічна лексика слугує водночас і засобом кодифікації традиційних ремесел, і культурною матрицею етнічної пам'яті. Ця лексика функціонує як мовно-стилістичний маркер, в якому фіксуються архайчні та сучасні уявлення про світ, сакральні й профанні виміри побуту, соціально значущі практики реміс-

ничої діяльності. Йдеться про цілісні терміносистеми, що склалися в межах гончарства, деревообробки, лозоплетіння, вишивання, ткацтва тощо, де кожна лексема – носій не лише понятійної, але й емоційно-оцінної, колористичної та культурно символічної інформації. Особливе значення ця лексика має в контексті міжмовної рецепції, зокрема в перекладацькій практиці, де вона виконує функцію «культурного мосту» між національними світоглядними моделями. Переклад фахової термінології, сформованої в межах традиційного ремесла, передбачає не лише трансляцію денотативного змісту, а й інтерпретацію культурних, символічних та асоціативних нашарувань

(Naaijken, Leuven 1991: 42). Це ускладнює процес перекодування реалій ужиткового мистецтва як у межах споріднених мов (українська – польська, українська – чеська, українська – словацька), так і в контексті неспоріднених мовних систем (українська – англійська, українська – німецька, українська – французька), де національно специфічні семантичні маркери потребують або описової компенсації, або концептуальної адаптації.

Термінологія ужиткового мистецтва постає не лише як лексична одиниця мовної системи, але й як когнітивно-культурний репрезентант етнічної ідентичності, що функціонує в міждисциплінарному полі етнолінгвістики, термінознавства, семіотики, перекладознавства й культурної антропології. У цьому контексті особливого значення набуває залучення положень теорії кольору, символічної семантики матеріалу, локальних семіосфер і регіональних діалектних пластів, які визначають специфіку культурного кодування знання про ремесло. Варто наголосити, що сучасний науковий дискурс дедалі частіше актуалізує питання про мікромоделі культурної пам'яті, зафіксовані в предметах традиційного ужиткового мистецтва. Останні виступають не лише як артефакти, а й як текстові структури, вмонтовані в культурну динаміку регіонів. Відтак, мова йде про форму субкультурного знання (Williams 2011), яке передається в межах локальних спільнот і формує платформу для символічного діалогу поколінь.

У перекладацькій площині це означає, що процес адаптації термінологічної лексики ужиткового мистецтва потребує глибшого міжкультурного розуміння, врахування контекстуальних функцій лексем, а також оцінки їхньої семантичної глибини. Саме тому дослідження рецепції таких лексем у контексті міжкультурної комунікації й перекладу набуває особливої актуальності в епоху глобалізаційних трансформацій, коли питання збереження локальної ідентичності стоїть поруч із потребою культурного діалогу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Актуальність вивчення термінології ужиткового мистецтва як об'єкта міждисциплінарного аналізу підтверджується широким спектром досліджень у сфері термінознавства, етнолінгвістики, фольклористики та перекладознавства. У науковій традиції простежується інтерес до мовної репрезентації ремесел і народних практик у працях таких дослідників, як О. Воропай (етнографічна систематизація), М. Гладкий (лексикографічна традиція), В. Дейнека (лінгвістична семантика), П. Дудик, Т. Кияк (переклад фахової термінології), В. Кузьменко (лінгвокультурологічні підходи), В. Лейчик (проблеми термінологічної нормаліза-

ції), Г. Лозко (традиціоналістична інтерпретація культурних кодів), В. Наулко (етнологія) та інші. Попри це, слід констатувати, що питання системної рецепції термінологічної лексики ужиткового мистецтва – з урахуванням її когнітивного, символічного й міжкультурного потенціалу – залишається недостатньо опрацьованим. Особлива потреба проступає в дослідженнях, які б поєднували аналіз термінів як лінгвістичних одиниць із вивченням їхнього впливу на формування культурної ідентичності суб'єкта мовлення, зокрема в аспекті інтеркультурної рецепції. На сьогодні практично відсутні праці, що висвітлюють специфіку функціонування ужиткової термінології в умовах глобалізованого медіаполя, у художньому чи публіцистичному перекладі, а також у процесі академічної комунікації. Це створює методологічний вакуум, що потребує заповнення за рахунок поєднання інструментарію когнітивної лінгвістики, культурної герменевтики, символічної антропології та перекладознавчої інтерпретології.

Мета і завдання статті. У межах цієї наукової розвідки поставлено за мету системно дослідити термінологічну лексикографію ужиткового мистецтва як когнітивно-культурний феномен, що акумулює національні смисли й репрезентує культурну спадщину в лінгвальному вимірі. Основна мета полягає в ідентифікації, аналізі та структурному узагальненні лексичних і тематичних пластів, пов'язаних із традиційними народними ремеслами, крізь призму їхньої етнокультурної маркованості, а також в осмисленні перекладознавчих аспектів рецепції цієї лексики в англомовному дискурсі. Особливий акцент зроблено на ролі таких термінів у процесі трансляції національного культурного коду, адже переклад лексики народних промислів є не лише мовним актом, а й актом культурної медіації, де точність передавання етнографічного змісту є критично важливою.

Об'єктом дослідження виступають лексико-семантичні структури та тематичні кластери, що формують термінологічне поле ужиткового мистецтва – як мовного репрезентанта народної художньої діяльності, так і як джерела символічного моделювання української картини світу.

Виклад основного матеріалу. Аналіз лексичних одиниць, що містять виразний компонент етнічної маркованості, є важливим для глибшого розуміння процесу перекладацької рецепції, в якому перекладач постає не лише як мовний посередник, а як інтерпретатор комплексного семіотичного простору. Така рецепція передбачає засвоєння культурно значущих термінів у межах цілісного лексико-семантичного поля, що охоплює базові категорії народного мистецтва

(folk crafts), які виступають як знаки колективної пам'яті. Маркованість термінів ужиткового мистецтва не є випадковою. Її природа – об'єктивна, адже корелює з історико-культурними особливостями формування національного менталітету. Вже сам етимологічний пласт слова *maraquer* (фр. «позначати») вказує на значення терміна як носія спеціального кодування – семантичного та культурного водночас.

Особливий інтерес становить феномен *консубстанційної лексики* (consubstantial vocabulary), тобто таких мовних одиниць, що співвідносяться одночасно з матеріальним і духовним простором культури. Саме вони втілюють цілісність етнокультурної традиції і є репрезентантами ціннісних орієнтирів спільноти. Наприклад, субкультура лозоплетіння в Закарпатті (село Іза) – унікальне явище, що демонструє не лише технологічну специфіку ремесла, але й сталу систему цінностей, збережену через покоління в термінологічних номенах (назвах виробів, інструментів, технік, матеріалів). Відтак, лексика народних промислів функціонує як вагомий компонент національного мовного світу, який відображає етнокультурні домінанти, а також бере участь у їхній реконструкції через мовну практику. Переклад такої лексики, з урахуванням її семантичної й стилістичної маркованості, вимагає від перекладача як наявності мовної компетентності, так і глибокого культурного занурення, розуміння традицій, символів, етнографічних реалій.

У межах дослідження термінології ужиткового мистецтва доцільно звернути увагу не лише на лексеми з фаховою номінативною функцією, а й на мовні одиниці, що виявляють глибокі культурні коди та прагматичні смисли через фразеологічні структури. Йдеться, зокрема, про ідіоми, крилаті вислови, паремії, що функціонують як носії узагальненого життєвого досвіду й тісно пов'язані з ремісничою діяльністю, працевцентричною етикою та народною практичною філософією. Такі фразеологізми формуються на ґрунті емпіричного знання та мають візуально-діяльнісне походження, що закорінене в предметному світі ужиткової культури. Вони є частиною вторинної номінації, репрезентуючи відповідний світоглядний наратив, де професійна діяльність ремісника проектується на ширший соціальний та онтологічний контексти. У мовній свідомості носіїв культури ці одиниці вкорінені як універсальні правила поведінки та світосприйняття, адаптовані до конкретних умов побуту й праці. Саме тому їхній переклад вимагає не дослівного відтворення, а інтерпретативного осмислення – з урахуванням прагматичних настанов, функціональних ролей та

семантичних імплікацій. Так, приклади англomовних і українських фразеологізмів (на кшталт: “*to be the architect of one's own fortune*” / “*бути ковалем свого щастя*”; “*strike while the iron is hot*” / “*куй залізо, поки гаряче*”; “*the shoemaker's wife is the worst shod*” / “*швець без чобіт*”) свідчать про спільність універсальї побутового мислення в культурах, де фізична праця, ремесло, особиста відповідальність та здатність до самотворення набувають особливої ваги. Водночас відбувається унаочнення національно специфічних образів, які зазнають метафоричного переосмислення – наприклад, концепт “*коваль*” як творець долі в українській культурі та “*architect*” в англійській – обидва апелюють до ідеї активного суб'єкта, проте із залученням різних культурних асоціацій.

Подібні фразеологічні одиниці можна класифікувати як *культурно конденсовані формули знання*, що формують підґрунтя для створення й актуалізації колективної ідентичності через мову. Вони слугують істотним інструментом у процесі перекладу термінології, оскільки допомагають відтворити не лише змістовий аспект, а й емоційно-оцінну тональність, яка часто є ключовою для адекватного сприйняття етнокультурного контексту. Наприклад, вислів “*art is long, life is short*” (лат. *ars longa, vita brevis*) у поєднанні з коментарем: “*her art will live forevermore*” набуває статусу універсального філософського афоризму, що може бути вплетений у текст перекладу як стилістичний маркер поваги до майстерності. Подібне спостерігається і у фразеологізмі “*he works best who knows his trade*” / “*справа майстра боїться*”, де виявляється інтеграція термінології ремесла з етикою професійної досконалості. Згадані фразеологізми функціонують також як когнітивні матриці, які забезпечують транспозицію культурного досвіду в перекладному дискурсі. Вони впливають на вибір перекладацької стратегії: між прямим відповідником, аналогією або культурно адаптованим варіантом. Наприклад, вислів “*It's no use pumping a dry well*” цілком співвідноситься зі сталим українським «носити воду в решеті», вказуючи на марність зусиль. Тут важливо не лише відтворити буквальний зміст, а передати смислову безнадійність ситуації в рамках цільової культури. Усі ці приклади свідчать про те, що фразеологізми в контексті народного мистецтва та ремісничої традиції виступають не маргінальними, а системними елементами термінологічного простору. Вони доповнюють фахову лексику, при цьому виконуючи культурно-інтерпретативну функцію, яка виводить переклад на рівень міжкультурного діалогу. У перекладознавстві такі одиниці потребують окремого аналізу з позицій когнітивної

лінгвістики, етнолінгвістики та фразеологічної семантики.

Одним із ключових прикладів поєднання діалектної специфіки, терміносистеми ужиткового мистецтва та історико-культурного спадку є традиція лозоплетіння в селі Іза на Закарпатті. Це ремесло, яке впродовж століть утверджувалось як маркер локальної ідентичності, органічно поєднує у собі матеріальну культуру, регіональну мову і традиційні виробничі практики. Згідно з архівними свідченнями та польовими етнолінгвістичними спостереженнями, уже на початку ХІХ століття (зокрема з 1810 року) в Ізі активно розвивалося плетіння з лози та лика (з липи й берези), що стало основою побутового виробництва широкого спектру ужиткових речей – кошиків, хлібниць, меблів, підставок, декоративних предметів. Плетені вироби вирізнялися не лише функціональністю, але й високим рівнем художньої естетики, що зближує їх із категорією «прикладного мистецтва» у західному розумінні *applied arts*.

У терміносистемі, що склалася на базі цього ремесла, спостерігається цілий пласт локальної фахової лексики, вмотивованої як матеріалом, так і способом виготовлення. Окремішнього значення тут набувають діалектні особливості бойківської говірки, які зберігають давні форми називання ремісничих інструментів, технік плетіння, типів виробів тощо. Ці одиниці часто є недоступними або малозрозумілими для позаареальних мовців і становлять серйозну проблему для перекладача, який прагне відтворити повну семантичну та культурну глибину терміна в іншомовному тексті. З огляду на це, для перекладача як міжкультурного медіатора важливим завданням є не лише формально адекватний переклад, але й інтерпретація внутрішніх структур семантичної мотивації – від матеріального означуваного до соціокультурного контексту вживання. При цьому центральне значення мають лексеми, що репрезентують ремісничі техніки та естетичні характеристики виробу, зокрема вишивка. Оскільки вишивання посідає чільне місце в системі народного декоративного мистецтва, його термінологія набула значного ступеня системності й функціональної спеціалізації.

Для перекладача, який працює з термінологією ужиткового мистецтва, особливу складність становить розпізнавання стрижневих лексем, що фіксують як матеріальний, так і символічний вимір народного ремесла. Ці лексеми, попри свою зовнішню простоту, часто є вмотивованими з погляду історико-культурного контексту, локальної традиції, а також функціонального призначення виробів. У більшості випадків вони вирізняються стислістю, стилістичною нейтраль-

ністю та формальною однозначністю, однак саме за цими ознаками криється потенціал багатозначної інтерпретації. Так, номінативна база ужиткового мистецтва охоплює іменники, які репрезентують як сам процес, так і результат художньої діяльності: *blacksmithing* – ковальство; *carving* – різьба по дереву; *embroidery* – вишивка / вишивання; *embroiderer* – вишивальник / вишивальниця; *pottery* / *earthenwares* – гончарство / гончарні вироби. До цієї ж категорії належать професійні денотати типу *blacksmith* – коваль; *craftsman* – майстер; *potter* – гончар. Ці слова мають яскраво виражену референційну функцію, позначаючи не лише носія ремісничих знань, а й культурного спадку. У наведеному ряду фахових одиниць, пов'язаних, зокрема, з поняттям *embroidery*, простежується чітка градація за критеріями: техніки (e.g. *cross-stitch*, *satin-stitch*, *embroider in silk*), інструментальності (*hand embroidery*, *embroider on canvas*), матеріалу (*embroider in gold*), естетичної цілісності (*a colourful design was embroidered on the sleeve of the shirt*). Усі ці лексеми є стилістично нейтральними, однозначними, однак за кожною з них стоїть пласт культурних уявлень, історично сформованих технік та традицій, які вимагають від перекладача глибокого розуміння лексичного значення та фонових знань про регіональні ремісничі школи.

Окремо варто виділити прикметниково-іменникові словосполучення, які формують синтагматичну основу професійної терміносистеми, наприклад: *applied art* – ужиткове мистецтво; *decorative art* – декоративне мистецтво; *folk crafts* – народні промисли. Ці одиниці не лише номінують певну галузь діяльності, а й включають у себе стилістичні й концептуальні характеристики предметів, що належать до відповідної категорії. Вони позначають вектор спрямованості мистецтва: на функціональність, на побутову доцільність, на збереження традиційної символіки. Більш розгорнені конструкції, зокрема типу *adjective + adjective + noun* – *Decorative Applied Art*, *Industrial Art Design*, *Monumental Decorative Art* – демонструють тенденцію до термінотворення в межах мистецького дискурсу за європейським зразком, що актуалізує питання культурної інтерференції у процесі перекладу. Перекладач має зберегти номінативну точність, а також передати концептуальні контури поняття, сформовані в іншомовній культурі, не порушуючи при цьому семантичну структуру терміна у мові-реципієнті.

У такому контексті предмети традиційного побуту, виготовлені з дерева, набувають статусу носіїв художнього й сакрального смислу. На відміну від суто утилітарного функціоналу, дерев'яні

посудини, ложки, скрині, полиці тощо нерідко прикрашалися орнаментальним різьбленням, хрестами, розетками, а також зображеннями святих з написами українською мовою. У цьому виявляється тісний зв'язок декоративної естетики із сакральною семантикою: художні техніки, такі як випилювання, випалювання, багатоколірне фарбування, різьба, слугують не лише засобом візуального оформлення, а й інструментом трансляції етнокультурних сенсів. Таким чином, навіть у здавалося б «нейтральній» лексиці прикладного мистецтва реалізується складна система знакових відносин. Для перекладача вона постає як структуроване, але гнучке поле смислів, у якому кожен термін не лише позначає предмет чи дію, а й акумулює досвід культури, традицію, національну пам'ять. Переклад у такому випадку – це і лінгвістичний, і герменевтичний акт, що вимагає розуміння культурних архетипів, функціональних доміант і семантичної глибини термінів, які репрезентують світ ужиткового мистецтва.

Отже, переклад такої термінології повинен поєднувати мовну точність із культурною чутливістю. Він не може зводитися до механічного добору відповідників, а передбачає інтерпретацію – з урахуванням історичної семантики, прагматичного контексту і ментального ландшафту, в якому ця лексика функціонує. У цьому сенсі термінологія ужиткового мистецтва постає не лише як лексичний репертуар, а як семіотичне поле, в якому втілено дух локальної культури, що водночас є відкритим до перекодування в міжкультурному просторі.

Висновки. Аналіз термінології ужиткового мистецтва у міжкультурному та перекладацькому вимірах засвідчує, що численні лексеми, які функціонують у цій галузі, є глибоко закоріненими в етнографічних і культурних архетипах. Це насамперед пояснюється тісним зв'язком народ-

них ремесел з історичною пам'яттю, релігійними традиціями, побутовим досвідом та колективною ідентичністю. Мовні одиниці, що виникли у цьому семантичному полі, нерідко містять оціночно-критичний компонент, мають виразне конотативне забарвлення та реалізуються в маркованих текстових структурах із високим ступенем культурної насиченості.

Просторово-зоровий характер понять, що позначають вироби народного мистецтва, віддзеркалює предметну наочність мислення носіїв ремісничої культури. У таких мовних одиницях закріплюються етнічно марковані асоціації, які відіграють ключову роль у формуванні національного символічного коду. Це стосується як назв матеріалів і технік (лоза, різьба, випалювання), так і термінів на позначення естетичних або сакральних функцій виробу. Відповідні написи, що нерідко супроводжували ужиткові предмети (цитати з біблійних текстів, прислів'я, народні формули благословення), розширювали зображально-виражальний потенціал мови й підсилювали семіотичний статус речі як культурного артефакту.

Національно маркована термінологічна лексика становить особливий перекладацький виклик, зумовлений її семантичною багатовекторністю. Оскільки терміни ужиткового мистецтва в українському культурному просторі часто репрезентують не лише технологічні процеси, а й ціннісні, емоційні, символічні виміри, переклад таких одиниць англійською мовою вимагає надзвичайної точності, контекстуальної чутливості та глибокого розуміння культурної специфіки джерельної мови. Зокрема, виникає необхідність не просто у міжмовній трансляції понять, а у створенні міжкультурного відповідника, який зберігає комунікативну функцію й водночас не втрачає культурної глибини.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Зимомря М.М. Естетичне виховання молоді засобами народних промислів Закарпаття (1919–1939 pp.): автореф. дис. ... канд. пед. наук : 13.00.01. Тернопіль, 2013. 19 с.
2. Зимомря М. Лінгвістичні маркери ужиткового мистецтва: парадигма міждисциплінарних зв'язків. *Молодий вчений*. Херсон, 2019. № 4.2 [68.2]. С. 82–87.
3. Naaijken A. B. M., Leuven K. v. Translation studies: the state of the art. Amsterdam: Rodopi, 1991. 208 p.
4. Williams J. P. Subcultural theory: traditions and concepts. Cambridge: Polity, 2011. 214 p.

REFERENCES

1. Zymomyra, M.M. (2013). Estetychne vykhovannia molodi zasobamy narodnykh promysliv Zakarpattia (1919–1939 rr.) [Aesthetic education of youth by means of folk crafts of Transcarpathia (1919–1939)] (PhD Thesis), Ternopil Volodymyr Hnatyuk National Pedagogical University, 19 p. [in Ukrainian].
2. Zymomyra, M. (2019). Linhvistychni markery uzhytkovoho mystetstva: paradyhma mizhdystsyplinarnykh zvyazkiv [Linguistic markers of applied art: a paradigm of interdisciplinary connections. *Molodyy vchenyy*. Kherson. № 4.2 [68.2]. P. 82–87. [in Ukrainian].
3. Naaijken, A. B. M., Leuven, K. v. (1991). Translation studies: the state of the art. Amsterdam: Rodopi. 208 p.
4. Williams J. P. (2011) Subcultural theory: traditions and concepts. Cambridge: Polity. 214 p.